

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

(...) listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą we W.**

przeciwko **T. S.**

o zapłatę

I oddala powództwo;

II obciąża powoda kosztami procesu uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. odpis doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie
3. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą we W. wniósł w dniu 16 maja 2018 r. pozew przeciwko T. S. o zapłatę kwoty 1 128,13 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że w dniu 26 września 2011 r. pozwany zawarł z powodem ugodę oraz nie wywiązał się ze swojego zobowiązania. W ugodzie pozwany złożył oświadczenie o uznaniu, co do zasady i wysokości, wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi pierwotnemu w wysokości 1 397,62 zł. Strony ustaliły, że spłacana przez pozwanego wierzytelność zostanie powiększona o odsetki umowne w wysokości 156,35 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty ugody w łącznej wysokości 1 553,97 zł. Wysokość zadłużenia na dzień wniesienia pozwu wyniosła 1 128,13 zł.

(pозew – k. 3-6v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. S. oraz (...) Bank S.A. zawarli umowę bankową o numerze (...). Pozwany nie wykonał zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy mimo skierowanego do pozwanego wezwania do zapłaty. (...) Bank S.A. poinformował pozwanego o cesji wierzytelności na rzecz (...) z dnia 26 kwietnia 2011 r. Po uprzednim wezwaniu do zapłaty przez powoda.

(niesporne, nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/40/402/ (...) z dn. 9.05.2018 r., umowa cesji wierzytelności z dn. 26.04.2011 r. - k. 28-29)

W dniu 26 września 2011 r. strony zawarły ugodę. Zgodnie z jej treścią pozwany zobowiązał się zapłacić na rzecz powoda kwotę 1 397,62 zł, co stanowiło kwotę bazową ugody i odpowiadało wysokości wierzytelności przysługującej poprzednio wierzycielowi pierwotnemu. Kwotę 156,35 zł stanowiły odsetki umowne. Pozwany zobowiązał się do spłaty zobowiązania w łącznej wysokości 1 553,97 zł w 16 ratach zgodnie z harmonogramem, w którym termin zapłaty ostatniej raty określono na dzień 26 grudnia 2012 r. Na dzień 16 maja 2018 r. zadłużenie wynosiło 1 128,13 zł. W dniu 4 stycznia 2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej kwoty zadłużenia, której pozwany nie uiszczył.

(niesporne, nadto ugoda z dn. 26.09.2011 r. k. 27- 28, wezwanie do zapłaty z dn. 4.01.2018 r. – k.18)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

Wobec faktu, iż pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie, zaszyły warunki do wydania wyroku zaocznego – zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. Według treści § 2 wskazanego przepisu sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości. W niniejszej sprawie nie budziły one wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1 128,13 zł z odsetkami i kosztami procesu, powołując się na ugodę zawartą w dniu 26 września 2011 r. między pozwanym a powodem oraz wskazując, że wierzytelność wynikająca z ww. umowy nabył na podstawie przelewu wierzytelności. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowią więc przepisy art. 720 k.c., art. 917 k.c. oraz art. 509 k.c.

W ocenie Sądu powyższe żądanie powoda uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, natomiast w myśl § 2¹ tego przepisu po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. To ostatnie unormowanie zostało wprowadzone do Kodeksu cywilnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz.1104) z dniem 9 lipca 2018 r. i stosuje się je do roszczeń, co do których nie podniesiono zarzutu przedawnienia przed tą datą (art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej), a tym samym na jego podstawie przedawnienie jest uwzględniane przez Sąd z urzędu.

Zgodnie z dyspozycją art. 118 k.c. (w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie w/w ustawy nowelizującej – zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 tej ustawy) jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Wobec powyższego Sąd uznał, że do roszczenia powoda z tytułu umowy pożyczki, jako do roszczenia związanego z prowadzeniem przez powoda działalności gospodarczej, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 118 k.c.

Wskazać następnie należy, że zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jak wynika z dokumentów przedłożonych przez powoda należności wynikające z zawartej ugody stanowiącej podstawę żądania pozwu mogły być dochodzone od pozwanego w dniu 26 grudnia 2012

r. Taka data wskazana została bowiem w harmonogramie spłaty w treści ugody podpisanej w dniu 26 września 2011 r. jako termin zapłaty ostatniej z rat. Uznać więc należało, że w dniu 26 grudnia 2012 r. cała należność przysługująca wobec pozwanego była już wymagalna. Przedawnienie roszczenia wynikającego z ww. umowy pożyczki nastąpiło więc z upływem trzech lat, tj. w dniu 26 grudnia 2015 r. Jak wynika natomiast z akt sprawy powód wytoczył powództwo w dniu 16 maja 2018 r. - po upływie biegu trzyletniego okresu przedawnienia.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że roszczenie powoda zarówno co do należności głównej wynikającej z zawartej ugody w dniu 26 września 2011 r., jak i co do odsetek, uległo przedawnieniu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jak i poglądami doktryny, roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (m.in. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie III CZP 42/04, opubl. Lex nr 141130).

Podsumowując powyższe Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 117 § 1 i 2¹ k.c. oraz art. 118 k.c., oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108. k.p.c. obciążył tymi kosztami powoda jako stronę przegrywającą postępowanie, uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce „uzas”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. powoda,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.